

Het echte leven

door MONSE WEIJERS

Op een van de eerste dagen van het nieuwe schooljaar liet de gymleraar ons, klas vijf-alfa, de les beginnen met het lopen van de achthonderd meter. Peter van Bueren wierp mij een

uitdagende blik toe en ging meteen met zelfverzekerde tred op kop lopen. We waren even oud, maar ik was in de derde blijven zitten en hij het afgelopen jaar. In de twee jaar dat we niet in dezelfde klas zaten, hadden we elkaar niettemin vaak gezien: we zaten samen in de redactie van het schoolblad, zaten in dezelfde vriendengroep van vijf jongens en ook nog eens op dezelfde atletiekclub, waar we allebei de middenafstanden liepen. Zijn uitdagende blik was rijkelijk optimistisch: hij kon weten dat hij geen enkele kans had tegen mij op de 800 meter. Ik volgde hem met soepele lange pas zonder me in te spannen tot in de laatste bocht, zette toen even aan, passeerde hem en liep ontspannen naar de finish. (Bijgaande foto is van een andere wedstrijd, in clubverband.)

Als student raakte ik in de ban van W.F. Hermans en daarom noemde ik de race met Van Bueren wat hoogmoedig *Een Proeve van rustig leeven*, naar het essay van Hermans over Du Perron. Zoals

Hermans in dat essay Du Perron de les leest en haarfijn uit de doeken doet wat er mankeert aan *Het land van herkomst*, zo had ik Van Bueren de les gelezen en haarfijn uit de doeken gedaan hoe je een 800 meter moet lopen.

Maar daar bleef het wel bij wat mijn superioriteit ten aanzien van Van Bueren betrof. In het echte leven zou hij het veel verder brengen dan ik. Hij begon als universitair correspondent bij *De Tijd*, werd daar tv- en filmcriticus, volgde halverwege de jaren zeventig Bob Bertina op als filmredacteur bij *de Volkskrant* en was decennialang een van de toonaangevende filmcritici van Nederland. Hij bezocht honderden festivals, interviewde Jane Fonda en Woody Allen. In 2014 kreeg hij de Louis Hartlooper oeuverprijs voor filmjournalistiek. Een geslaagd leven!

Ik daarentegen zat een tijd in een inrichting, werkte daarna twintig jaar op het Slavisch seminarium van de Universiteit van Amsterdam – maar wel via de sociale werkvoorziening. Ik vertaalde een twintigtal boeken uit het Russisch, maar kreeg nooit een prijs. En dat terwijl ik als eerste bij de *Volkskrant* zat.

We waren allebei lid van de katholieke studentenvereniging Thomas, maar zaten in verschillende

Rechts Peter van Bueren, naast hem Monse Weijers.

disputen. In mijn dispuut zat ook de historicus Jan Bank en ik mocht hem opvolgen als medewerker voor amateurtoneel. Maar ik, klojo, greep mijn kans niet en zegde het baantje na twee jaar weer op.

Jan Bank is inmiddels getrouwd met de weduwe van Peter van Bueren en woont in diens huis in de Johannes Verhulststraat. Van hem hoorde ik dat Van Bueren uiteindelijk nog een flinke tegenslag te verwerken kreeg: hij werd op zijn zeventigste na een slepende controverse ontslagen bij de *Volkskrant*. Desalniettemin kan ik mijn eigen leven als ik het vergelijk met dat van Van Bueren, iemand met een vrijwel identieke uitgangspositie, alleen als

mislukt beschouwen. Dat brengt me weer bij W.F. Hermans: 'Du Perron wilde zich niet in de kaart laten kijken en deze angst heeft hem verhinderd om een in eigen ogen mislukt bestaan zonder scrupules en zonder schroom literair uit te benen.'

Mij is dat evenmin gelukt. Nou ja, ik ben nog niet dood, dus wie weet.

Monse Weijers (1942) is slavist en vertaalde een twintigtal boeken uit het Russisch.

